

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Ve KAMER

A R R E S T

**nr. 234.883 van 30 mei 2016
in de zaak A. 209.924/V-1940**

In zake : Godfrey VAES
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pieter Jongbloet
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Jan Jacobsplein 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe en Filip Lahaye
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

Patrick GIELEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Damien Jans
kantoor houdend te 1170 Brussel
Terhulpesteenweg 177/6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 augustus 2013, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 17 juni 2013 waarbij Patrick Gielen wordt benoemd tot gerechtsdeurwaarder.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 231.119 van 5 mei 2015 is het debat heropend en is het verzoek tot tussenkomst van Patrick Gielen ingewilligd. De zaak is vervolgens van de rol van de IXe kamer afgevoerd en verwezen naar de algemene rol.

Met toepassing van artikel 61, 4°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is de zaak bij beslissing van de Voorzitter van de Raad van State toegewezen aan de tweetalige kamer.

Bij beschikking van 25 juni 2015 is het auditoraat belast met de opmaak van een tweetalig verslag en wordt de partijen een nieuwe termijn toegerekend om een laatste memorie in te dienen.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 maart 2016.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sander Kaïret, die *loco* advocaat Pieter Jongbloet verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Jannick Poets, die *loco* advocaten David D’Hooghe en Filip Lahaye verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Damien Jans, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Juridisch kader en feiten

3.1. De te volgen procedure bij de benoeming van een gerechtsdeurwaarder is ten tijde van de bestreden benoeming geregeld in artikel 512 van het Gerechtelijk Wetboek, dat toentertijd luidde:

“§ 1. De kandidaat voor een ambt van gerechtsdeurwaarder richt zijn aanvraag bij een ter post aangetekende brief tot de Minister van Justitie en tot de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders en zendt eveneens aangetekend een afschrift ervan samen met zijn dossier, bevattende de documenten die staven dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 510, aan de syndicus-voorzitter van de raad van de arrondissementskamer waar hij solliciteert.

De voormelde kandidaturen moeten op straffe van verval worden ingediend binnen een termijn van één maand na de bekendmaking van de vacature in het Belgisch Staatsblad.

De bekendmaking kan geschieden op zijn vroegst zes maanden voor het ontstaan van de vacature.

Geen benoeming kan geschieden dan nadat de termijn bepaald in het tweede lid is verlopen.

§ 2. De Minister van Justitie wint het met redenen omkleed advies van de procureur-generaal, van de procureur des Konings en van de raad van de arrondissementskamer in over de verdiensten en de bekwaamheid van de kandidaten.

Na ontvangst van de aanvraag om advies zendt de syndicus-voorzitter van de raad van de arrondissementskamer een afschrift van de aanvraag over aan de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders.

§ 3. De kandidaat wordt in kennis gesteld van de adviezen. Hij beschikt over een termijn van 10 dagen om zijn opmerkingen aan de om advies gevraagde instanties voor te leggen en te vragen gehoord te worden, in voorkomend geval bijgestaan door een raadsman van zijn keuze.

Het definitieve advies van de raad van de arrondissementskamer wordt aan de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders overgezonden.

De definitieve adviezen worden aan de Minister van Justitie medegedeeld,

door respectievelijk de procureur-generaal, de procureur des Konings en de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders, of door hun gemachtigde vertegenwoordiger, binnen een termijn van 40 dagen te rekenen van de datum van ontvangst van de aanvraag om advies, of indien de betrokkene gebruik heeft gemaakt van de in § 3, eerste lid, bedoelde mogelijkheid, binnen een termijn van 30 dagen te rekenen van de datum van ontvangst van zijn opmerkingen of van de datum waarop hij door de om advies verzochte overheid werd gehoord.

Terzelfder tijd zendt de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders het door de syndicus-voorzitter samengestelde dossier van de kandidaat over aan de Minister van Justitie.

§ 4. Nadat de Minister van Justitie de definitieve adviezen en het dossier heeft ontvangen, draagt hij een kandidaat ter benoeming voor aan de Koning.

§ 5. De Koning bepaalt de procedure en de regels voor de voortzetting van het deurwaarderskantoor in geval van ontslag, overlijden, schorsing of afzetting.”

Het Gerechtelijk Wetboek schrijft geen nadere regels voor over de inhoud van het advies dat door de raad van de arrondissementskamer moet worden uitgebracht of over de werkwijze van de FOD Justitie en de minister van Justitie bij de voordracht van een kandidaat. Met verschillende omzendbrieven is evenwel gepoogd de adviesverlening te stroomlijnen en een betere vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten mogelijk te maken.

3.2. In omzendbrief nr. 116 van 7 april 2008 ‘Adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’ (hierna: omzendbrief nr. 116) is bepaald dat kandidaten bij hun kandidaatstelling voortaan gebruik dienen te maken van een standaard *curriculum vitae* (cv), waarbij zij een gemotiveerd advies van vroegere en huidige werkgevers voegen, en dat de raad van de arrondissementskamer vervolgens op een standaardformulier een ‘globaal advies’ uitbrengt, waarin de kandidaten worden beoordeeld op welbepaalde criteria. Tevens werd de opdracht van de FOD Justitie en van de minister van Justitie verduidelijkt.

In arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013 oordeelde de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State dat omzendbrief nr. 116 geen reglementair karakter heeft en dat de toepassing van de erin

vermelde criteria ervaring in de gemeente en in het kantoor, op zich, niet tot een regelmatige rangschikking van de kandidaten kan leiden.

3.3. Met omzendbrief nr. 196 van 8 mei 2012 ‘Adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’ (hierna: omzendbrief nr. 196) werd omzendbrief nr. 116 vervangen. Deze nieuwe omzendbrief, waarover de minister stelt dat het om een loutere beleidslijn in de totstandkoming van de benoemingsbesluiten gaat, is in de voorliggende zaak toegepast. De omzendbrief beveelt aan dat de benoeming van gerechtsdeurwaarders verloopt volgens de hierna beschreven procedure:

- 1) De kandidaten maken bij hun kandidaatstelling gebruik van een standaard cv, waarbij adviezen van de vroegere en huidige werkgevers omtrent de bekwaamheid en de vaardigheden van de kandidaat gevoegd kunnen worden. Deze adviezen worden uitgebracht op standaardformulieren ‘gemotiveerd advies’. De kandidaat bezorgt zijn kandidatuur met de erbij behorende documenten aan de syndicus-voorzitter van de raad van de bevoegde arrondissementskamer.
- 2) Er wordt aanbevolen dat de raad van de arrondissementskamer de kandidaat vervolgens uitnodigt voor een persoonlijk gesprek. Op basis van dit gesprek, het standaard cv en de formulieren ‘gemotiveerd advies’ dient de raad van de arrondissementskamer dan op een standaardformulier een ‘globaal advies’ uit te brengen. In dit ‘globaal advies’ moet een conclusie omtrent de ‘bekwaamheid’ van de kandidaat worden geformuleerd die minstens de volgende elementen dient te bevatten: ‘beroepsbekwaamheid en ervaring op het terrein’, ‘kennis van de procedures, regels, ...’ en ‘kwaliteit van het werk en ingesteldheid’. Daarnaast moet het ‘globaal advies’ ook een conclusie over de ‘vaardigheden’ van de kandidaat bevatten, waarin minstens de volgende elementen aan bod komen: ‘sociale vaardigheden’, ‘organisatie en efficiëntie’, ‘leidinggeven en coaching’ en ‘aanpassing aan moderne technologieën’. De ‘bekwaamheid’ van de kandidaat wordt gequoteerd op 25 punten, diens ‘vaardigheden’ op 10 punten.
- 3) Formuleert de kandidaat geen opmerkingen op dit advies, dan wordt het aan de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders toegezonden. Indien de kandidaat wel opmerkingen doet gelden kan hij nogmaals worden gehoord,

waarna de raad van de arrondissementskamer een definitief ‘globaal advies’ uitbrengt en dit bezorgt aan de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders. Het dossier wordt daarna door de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders aan de FOD Justitie toegezonden.

4) Uitgaande van het dossier, waaraan ook de adviezen van de procureur-generaal en van de procureur des Konings zijn toegevoegd, geeft de FOD Justitie een algemene quoterings per kandidaat, die de grondslag vormt voor een rangschikking van de kandidaten. Voor deze quoterings houdt de FOD Justitie enerzijds rekening met de ‘anciënniteit/beroepservaring’ van de kandidaat. Dit onderdeel staat op 35 punten, die verdiend kunnen worden volgens drie criteria: ‘globale ervaring’ (20 punten), ‘ervaring in het arrondissement’ (8 punten) en ‘plaatsvervangingen’ (7 punten). Anderzijds wordt rekening gehouden met de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaat zoals deze werden beoordeeld in het ‘globaal advies’ van de raad van de arrondissementskamer dat eveneens op 35 punten is gequoteerd.

Bij gelijke puntenscores wordt vervolgens en zo nodig rekening gehouden met ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’. Het gaat om de volgende elementen: ‘actief in beroepsvereniging’, ‘academische kennis en activiteiten / publicaties, voordrachten en uiteenzettingen’, ‘gevolgde nuttige opleidingen’ en ‘andere nuttige ervaring’.

5) Volgens de rangschikking die door de FOD Justitie is opgesteld, de adviezen en de elementen uit het dossier draagt de minister van Justitie een kandidaat voor benoeming voor.

6) De benoeming gebeurt uiteindelijk door de Koning.

4.1. In het Belgisch Staatsblad van 1 juni 2012 worden acht vacante betrekkingen bekendgemaakt voor het ambt van gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Brussel.

4.2. Zowel verzoeker als de tussenkomende partij stellen zich op 24 juni 2012, respectievelijk op 27 juni 2012 kandidaat voor de betrekking waarin de thans bestreden benoeming is gebeurd. In totaal postuleren 43 kandidaten.

4.3. Op 6 september 2012 vraagt de minister van Justitie de bij artikel 512, § 2 en § 3, van het Gerechtelijk Wetboek vereiste adviezen.

4.4. Op 11 oktober 2012 verstrekt de procureur des Konings te Brussel een gunstig advies met betrekking tot verzoeker. Op 15 oktober 2012 verleent hij een gunstig advies met betrekking tot de tussenkomende partij.

Op 11 oktober 2012 en 15 oktober 2012 verleent de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel een gunstig advies met betrekking tot respectievelijk de tussenkomende partij en verzoeker.

4.5. Op 7 november 2012 brengt de raad van de arrondissementskamer van de gerechtsdeurwaarders van het gerechtelijk arrondissement Brussel (hierna: de raad van de arrondissementskamer) over verzoeker een ‘globaal advies’ uit. Verzoeker krijgt voor het criterium ‘bekwaamheid’ 18/25 en voor het criterium ‘vaardigheden’ 7/10, hetgeen resulteert in een eindquotering van 25/35.

Verzoeker deelt zijn opmerkingen mee omtrent dit ‘globaal advies’ en vraagt om gehoord te worden.

Na verzoeker op 26 november 2012 te hebben gehoord, beslist de raad van de arrondissementskamer op 5 december 2012 om de oorspronkelijk toegekende eindquotering van 25/35 te bevestigen.

De raad van de arrondissementskamer motiveert verzoekers score voor ‘bekwaamheid’ als volgt:

“Deze kandidaat betekent zowel burgerlijke als strafzaken en hij verricht ook roerende inbeslagnames en uitdrijvingen. Hij doet dit met een zeer grote inzet en stiptheid. Hij is beroepsbekwaam en positief ingesteld. Door zijn lange ervaring op het terrein behoudt hij immer de controle in de meest verscheidene situaties.

Hij beheerst de procedures en kent de juridische regels. Vanzelfsprekend volgt hij elke evolutie. Zo is hij ondermeer geabonneerd op de Juristenkrant en volgt hij de wijzigingen die met het beroep te maken hebben op de voet.

Hij tracht zoveel mogelijk aanwezig te zijn op congressen en bijscholing. De kwaliteit van zijn werk is onberispelijk. Nauwgezet kwijt hij zich van zijn taken.

Bovenal beschikt hij over de juiste mentaliteit en ingesteldheid. Hij heeft voor zichzelf mogen ontdekken dat het ambt van gerechtsdeurwaarder de beste combinatie biedt van de vele uitdagingen die hem in de juridische wereld boeien.

Voor deze kandidaat is en blijft het ambt van gerechtsdeurwaarder een noodzakelijke hoeksteen van onze samenleving. Als gastspreker met een mooi stemtimbre wordt hij dikwijls gevraagd om een uiteenzetting te geven over het ambt.”

Verzoekers score voor ‘vaardigheden’ wordt als volgt gemotiveerd:

“Deze kandidaat pleit voor een menselijk en tactvol optreden. De sociale rol van het ambt boeit hem nog steeds. Hij probeert zijn opdracht niet enkel formeel maar tevens pragmatisch correct en met empathie te vervullen.

Door zijn verzorgd taalgebruik, zijn dito voorkomen en zijn communicatieve vaardigheid in de omgang met alle rechtzoekenden, is hij een zeer charmant persoon, die zelfs in moeilijke omstandigheden de debiteurs met raad en daad zal bijstaan.

Respectvol en collegiaal benadert hij titularissen en mede-kandidaat-gerechtsdeurwaarders. Vriendelijk en vlot is zijn contact met de medewerkers van de verschillende kantoren voor dewelke hij werkt of gewerkt heeft. Samenwerken met hem is een plezier.

Hij is vele jaren opgeleid in een sfeer van efficiëntie en methodische organisatie. Daar plukt hij de vruchten van. De manier waarop hij zijn baanwerk organiseert, getuigt van inzicht en professionaliteit.

Daarbij gaat hij zelfstandig tewerk.

Hij is lang genoeg in Brussel actief om het reilen en zeilen perfect onder de knie te hebben.

Hij past zich makkelijk aan de nieuwste technologieën en methodes aan.”

4.6. Eveneens op 7 november 2012 brengt de raad van de arrondissementskamer over de tussenkomende partij een ‘globaal advies’ uit. De tussenkomende partij krijgt 24/25 voor het criterium ‘bekwaamheid’. Deze score wordt als volgt gemotiveerd (vertaling):

Hij is in staat om de dossiers in het kantoor op ernstige en intelligente wijze te behandelen en te beheren, tot grote voldoening van het kantoor. Ook de cliënten van het kantoor zijn daarover vol lof. De titularissen kunnen hem het dagelijkse bestuur van het kantoor toevertrouwen wanneer ze afwezig zijn. Hij beschikt over een onmiskenbare praktijkervaring, niet enkel in het gerechtelijk

arrondissement Brussel maar ook in het arrondissement Verviers. Hij beschikt immers over een getuigschrift van taalkennis voor zowel het Nederlands als het Duits.

Hij weet op een psychologisch doordachte, geduldige en vastberaden wijze in contact te treden met de schuldenaars opdat de gestelde problemen worden opgelost en de dossiers een goede afloop kennen. Deze kandidaat heeft een zeer grondige kennis van de verschillende wetgevingen en van het Belgisch en internationaal gerechtelijk recht: daarvan getuigen de vele opleidingen waaraan hij heeft deelgenomen, zijn talrijke en regelmatige publicaties voor juridische tijdschriften en erkende uitgevers en de diverse opleidingen die hij zelf geeft. Dat zijn inspanningen die getuigen van een echte passie voor het gerechtelijk recht en de theoretische aspecten van het beroep van gerechtsdeurwaarder. Met zijn activiteit levert hij een reële positieve bijdrage aan het beroep.

Deze kandidaat kan dossiers in alle onafhankelijkheid voorbereiden en beheren, met een uitstekende, open en constructieve mentaliteit. De kantoren waarin hij werkt en heeft gewerkt verklaren dat ze heel tevreden zijn over zijn werkwijze en over de kwaliteit van zijn werk.

Hij neemt de beslissingen die zich in het licht van de problemen in de praktijk opdringen; doordat hij het beroep van gerechtsdeurwaarder in het belang van alle betrokken partijen, schuldenaars en schuldeisers, probeert uit te oefenen, kan hij zijn verantwoordelijkheid in de dossiers nemen. Totale bewaamheid: 24/25.

Voor het criterium 'vaardigheden' wordt aan de tussenkomende partij 9/10 toegekend en dit wordt als volgt gemotiveerd (vertaling):

De kandidaat geeft blijk van grote sociale vaardigheden. Hij benadert de schuldenaars op de juiste manier en zoekt steeds naar een minnelijke schikking. Hij richt zich tot eenieder met respect en enthousiasme en wordt zowel in de kantoren waar hij gewerkt heeft als daarbuiten gewaardeerd en erkend. Hij onderhoudt goede relaties met de andere kandidaten, die hem loven voor de inspanningen die hij doet zowel voor het beroep als voor de situatie van alle kandidaten.

Hij heeft immers de Nationale Vereniging van Kandidaat-Gerechtsdeurwaarders mee opgericht, is secretaris van die vereniging geweest en is vervolgens door zijn medeleden verkozen tot voorzitter ervan, een functie die hij van februari 2010 tot maart 2012 heeft uitgeoefend en waaraan hij veel tijd heeft besteed. Zijn bijdragen worden gewaardeerd door de gerechtsdeurwaarders en hun organen zowel op nationaal als op internationaal vlak, door de wetenschappelijke en academische wereld en door de advocaten,

Zijn talrijke paraprofessionele activiteiten zijn slechts beheersbaar dankzij een goede organisatie en een grote efficiëntie. Hij is in staat rekening te houden met de talrijke onverwachte gebeurtenissen waarmee hij te maken krijgt.

Hij geeft regelmatig opleidingen aan de nieuwe personeelsleden van het kantoor, kan beslissingen doordrukken, doch steeds met een luisterend oor. Tegelijkertijd is hij goed geïntegreerd in de teams waarin hij werkt.

Hij volgt de evolutie van de moderne technologieën op de voet, is vertrouwd met het beheersprogramma van het kantoor en met de beschikbare software en is aanwezig bij bezoeken aan de informaticus zodat hij op de hoogte blijft van de nieuwe mogelijkheden die de technologische en digitale ontwikkeling regelmatig bieden.

De kandidaat is eveneens webmaster geweest van de site van de Nationale Vereniging van de Kandidaat-Gerechtsdeurwaarders van februari 2010 tot maart 2012.

De tussenkomende partij behaalt aldus een score van 33/35.

4.7. De FOD Justitie gaat overeenkomstig omzendbrief nr. 196 vervolgens over tot het opstellen van een rangschikking van de kandidaten. Zowel verzoeker als de tussenkomende partij krijgen voor het onderdeel 'anciënniteit/beroepservaring' een score van 35/35. Samen met de punten die hen door de raad van de arrondissementskamer werden toegekend geeft dit een eindresultaat van 60/70 voor verzoeker en 68/70 voor de tussenkomende partij.

4.8. Bij koninklijk besluit van 17 juni 2013 wordt de tussenkomende partij benoemd tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Brussel.

Uit het benoemingsbesluit blijkt dat alle kandidaten met een score van 68, 69 of 70 werden benoemd en voorts één kandidaat uit de groep van kandidaten die 67 punten hebben behaald.

Verzoeker heeft tegen elk van de acht benoemingen een beroep tot nietigverklaring ingesteld.

4.9. Bij ministerieel besluit van 11 juli 2013 wordt bepaald dat het kantoor van de tussenkomende partij te Etterbeek wordt gevestigd.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Een eerste middel is ontleend aan de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de daarmee verbonden gelijke toegang tot de openbare ambten, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de formelemotiveringswet), van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel:

“Doordat, in het bestreden besluit, de bevoegde Minister de beoordeling van de bekwaamheid en vaardigheden van de onderscheiden kandidaten uitsluitend baseert op de adviezen van de raad van de arrondissementskamer. Meer nog, het bestreden besluit stelt zelfs uitdrukkelijk dat het niet aan de Minister van Justitie toekomt om het onderzoek van de dossiers dat heeft geleid tot de beoordeling vanwege de raad van de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders en de overeenstemmende adviesverlening over te doen.

Terwijl, de in het middel aangehaalde bepalingen vereisen dat de benoemende overheid een benoeming baseert op een objectieve afweging van de titels, verdiensten en kwaliteiten van de onderscheiden kandidaten, waarbij het door de raad van de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders uitgebrachte advies blijkbaar het enige beoordelingselement vormt voor het bepalen van de bekwaamheid en vaardigheden van de kandidaat.

En terwijl, de adviezen van de raad van de arrondissementskamer dienen te beantwoorden aan dezelfde beginselen die de benoemende overheid in acht moet nemen, aangezien de overheid steunt op deze adviezen. (RvS 11 oktober 2010, nr. 208.050, 23.)

En terwijl, het advies geen enkele verantwoording bevat voor het feit dat beroeper voor het onderdeel bekwaamheid slechts 18/25 punten behaalde, en voor het onderdeel vaardigheden slechts 7/10. Het gegeven puntencijfer wordt niet verantwoord, noch wordt gewag gemaakt van enige methode waarop een bepaald aantal punten wordt toegekend.

Zodat, het bestreden besluit onmogelijk een objectieve afweging van titels, verdiensten en kwaliteiten van de onderscheiden kandidaten kan inhouden, aangezien het gebaseerd is op een advies dat niet voldoet aan de vermelde beginselen en bepalingen.”

In de toelichting bij het middel stelt verzoeker dat het niet langer gebruiken van de door de Raad van State in vroegere arresten bekritiseerde benoemingscriteria en de vervanging ervan door een ‘globaal advies’ allerminst waarborgt dat deze criteria niet meer door de raad van de arrondissementskamer in aanmerking zouden worden genomen. Bovendien is het toekennen van een algemene score zonder enige mate van onderverdeling in aparte elementen die feitelijk en concreet beoordeeld worden nog veel vager en willekeuriger dan het gebruik van de al ongeldig bevonden criteria.

De uiteindelijke conclusie van de raad van de arrondissementskamer bevat geen verantwoording of concrete beoordeling van de toegepaste elementen. Het is onveranderlijk een lofzang over de betrokken kandidaat, waaraan vervolgens een cijfer wordt toebedeeld zonder enig spoor op welke gronden de raad zich steunt voor het toekennen van dat specifieke cijfer.

Verzoeker vergelijkt enkele uittreksels uit de adviezen om aan te tonen dat hij zich terecht mag afvragen waarom hij een lage score krijgt toebedeeld en de tussenkomen partij een hoge. Dit zijn, geeft verzoeker toe, uittreksels uit een ruimer globaal advies, doch andere differentieerbare of verantwoorde plus- en minpunten van de benoemde kandidaat ten opzichte van hemzelf zijn uit de adviezen niet te puren. Er valt uit de lezing van het bestreden besluit volgens verzoeker “met de beste wil van de wereld niet op te maken waarom de benoemde kandidaat op basis van dit advies een score krijgt toebedeeld die zo merkkelijk veel hoger is (94,29% ten opzichte van 71,43%) dan de score waarmee beroeper door de arrondissementskamer werd bedacht”.

Bovendien heeft de Raad van State, wat de materiële motiveringsplicht inzake benoemingen van gerechtsdeurwaarders betreft, reeds geoordeeld dat de benoemende overheid eveneens de redenen moet aangeven die haar ertoe hebben gebracht een bepaalde kandidaat boven een andere te verkiezen. Het bestreden besluit neemt het door de raad van de arrondissementskamer uitgebrachte advies, met inbegrip van de uitgebrachte score, uitdrukkelijk over. De

beoordeling van de kwalificaties en verdiensten van de betrokken kandidaat door de raad van de arrondissementskamer is echter niet gegrond op controleerbare en met bewijsstukken gestaafde elementen.

Bovendien dient volgens verzoeker te worden opgemerkt dat de benoemende minister bij de door haar voorgestelde hervorming zelf erkent dat er een gebrek is aan objectivering bij de benoemingsprocedures voor gerechtsdeurwaarders in het algemeen. Hij stelt dat een hervorming inderdaad noodzakelijk is om gevallen zoals het zijne “waarbij volstrekt arbitrair en onvoorspelbaar een cijfer voor bekwaamheid en vaardigheden wordt toegekend”, te vermijden.

6. Verzoeker merkt in de memorie van wederantwoord op dat uit de memorie van antwoord van de verwerende partij nog steeds niet blijkt dat er een objectieve of zelfs objectiveerbare relatie zou bestaan tussen de tekst van het advies en de op basis van deze tekst toegekende quoteringscijfers. Hij betoogt dat uit geen enkel element kan worden afgeleid hoe aan een kandidaat een welbepaalde score werd toebedeeld; dat het volkomen onduidelijk is welke elementen zouden meetellen voor de “puntenopbouw” en dat uit een vergelijking van de teksten van de adviezen zelfs niet eens kan worden afgeleid wat de rangschikking tussen de kandidaten zou zijn, laat staan hoe een concrete score werd toebedeeld. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betoogt hij dat al deze elementen nochtans concreet moesten worden nagegaan om te kunnen spreken van een objectieve afweging van titels en verdiensten. Een uiteenzetting van de kwaliteiten van de benoemde kandidaat is niet voldoende; de verantwoording van een gegeven puntencijfer moet meer zijn dan een vage beoordeling en de criteria op grond waarvan verschillen tussen verzoeker en de tussenkomende partij zouden moeten blijken, dienen objectief en pertinent te zijn.

Volgens verzoeker blijkt uit het over hem verleende advies dat hij perfect voldoet aan alle vereisten inzake bekwaamheid en dat op basis van de objectieve elementen die terug te vinden zijn in het advies hij het maximum moet scoren, zonder één enkel minpunt. Hetzelfde geldt voor wat betreft de beoordeling

inzake vaardigheden: hij wordt uitsluitend bewierookt, zo stelt hij, en er is dan ook geen reden om aan te nemen dat hem niet het maximum van de punten zou worden toebedeeld.

Verzoeker merkt nog op dat helemaal niet valt af te leiden waarom hij slechts een score van 18/25 behaalde voor het onderdeel 'bekwaamheid' en een score van 7/10 voor het onderdeel 'vaardigheden'. Hij stelt dat de wijze waarop de 'puntenopbouw' is toegepast volstrekt onduidelijk is en dat de redenering van de verwerende partij erop neerkomt dat hem met zijn volkomen positieve beoordeling op alle elementen die het advies overeenkomstig omzendbrief nr. 196 dient te bevatten, evengoed nog een score van 1/25 en 1/10 kon worden toegekend.

7. In zijn laatste memorie herhaalt verzoeker dat het advies van de raad van de arrondissementskamer geen enkele verantwoording bevat van de hem toegekende punten, noch gewag maakt van enige methode waarop een bepaald aantal punten wordt toegekend. De "puntenopbouw" is volstrekt onduidelijk volgens verzoeker. Hij voegt daar nog aan toe dat uit de beschrijvende beoordeling van de kandidaten moet kunnen worden opgemaakt waarom er een verschil bestaat tussen de aan de kandidaten toegekende scores en waarom dat verschil een bepaalde grootteorde heeft. Uit het advies van de raad van de arrondissementskamer kan, zo stelt hij, geenszins worden afgeleid dat de tussenkommende partij hoger moet worden ingeschat – verzoeker scoort immers 'uitmuntend' op alle elementen waarvan de minister meent dat ze in de adviezen moeten worden opgenomen om de kandidaten zo objectief mogelijk te kunnen afwegen – laat staan dat blijkt waarom er een verschil van 10 punten op een totaal van 35 bestaat in de toegekende scores. De score behoort de kristallisering te zijn van het kwaliteitsverschil tussen de kandidaten en van de hoegrootte van dit verschil. Zelfs in de veronderstelling dat de score beschouwd moet worden als een loutere rangschikking kan op geen enkele manier worden afgeleid waarom verzoeker tien plaatsen na de tussenkommende partij zou worden gerangschikt. Bovendien strookt een dergelijke inter-

pretatie niet met de feiten van het dossier aangezien blijkt dat aan verschillende kandidaten meermaals dezelfde score werd toebedeeld, zo merkt verzoeker op.

Beoordeling

a. ontvankelijkheid van het middel

8. Noch in het middel, noch in de toelichting, komt ter sprake waaruit de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel zou bestaan.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

9. In haar laatste memorie werpt de verwerende partij op dat verzoeker geen belang heeft bij een vernietiging van de bestreden beslissing op grond van dit middel. Zij merkt op dat verzoeker niet aanvoert – en dat evenmin blijkt – dat de score van de tussenkomende partij zou berusten op een onredelijke beoordeling en derhalve niet afdoende zou zijn verantwoord in het advies van de raad van de arrondissementskamer. Dit brengt zij dan in verband met het gegeven dat er binnen het arrondissement acht plaatsen waren in te vullen en dat de zeven kandidaten met een score van 68 of meer, onder wie de tussenkomende partij, zonder meer benoemd konden worden. De ene resterende plaats ging naar een kandidaat met een score van 67. De verwerende partij argumenteert dat deze omstandigheden nopen tot het besluit dat zelfs in het voor haar ondenkbare geval dat verzoekers score zodanig zou worden verhoogd dat hij nuttig gerangschikt raakt voor een benoeming, de tussenkomende partij geen “plaats [zou moeten] ruimen” voor verzoeker en zij besluit dat verzoeker bijgevolg geen voordeel kan halen uit de nietigverklaring.

10. Het is correct dat verzoeker geen detailkritiek uitoefent op de aan de tussenkomende partij gegeven score. Hij vergelijkt evenwel de aan de beide kandidaten verleende beoordelingen en brengt die in verband met de toegekende scores. Uit de uiteenzetting van het middelonderdeel, waarvan de verwerende

partij de ontvankelijkheid betwist, blijkt aldus dat verzoeker de wijze bekritiseert waarop de raad van de arrondissementskamer de kandidaten heeft beoordeeld en hun titels en verdiensten heeft vergeleken. Verzoeker argumenteert dat uit de door de raad van de arrondissementskamer verleende adviezen geenszins kan worden afgeleid hoe deze tot de verschillende aan de kandidaten toegekende scores voor ‘bekwaamheid’ en ‘vaardigheden’ is gekomen en dat er geen enkele redelijke verantwoording bestaat voor het verschil in de score die aan hem en aan de tussenkomenende partij werd toegekend, nu de raad van de arrondissementskamer voor hen beiden een zeer lovend advies heeft verleend. Hierin bespeurt verzoeker een schending van de gelijke toegang tot de overheidsbetrekkingen, gewaarborgd bij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet evenals een schending van zowel de formele- als de materiële motiveringsplicht.

Zou bijgevolg het middel gegrond worden bevonden, dan zou dit de raad van de arrondissementskamer ertoe kunnen brengen de gehele systematiek van het onderzoek van de kandidaten anders aan te pakken, hetgeen dan ook tot gevolg kan hebben dat de puntentoekenning voor elke kandidaat anders zou kunnen uitvallen.

Dit levert verzoeker een kans op om zelf benoemd te worden in de plaats van de tussenkomenende partij.

11. Verzoeker heeft dan ook belang bij het aangevoerde middel(onderdeel); het middel(onderdeel) is in zoverre ontvankelijk.

b. gegrondheid van het middel

12.1. In het middel wijst verzoeker erop dat de benoemende overheid de beoordeling van de bekwaamheid en vaardigheden van de onderscheiden kandidaten uitsluitend steunt op de adviezen van de raad van de arrondissementskamer en dat, “meer nog”, het bestreden besluit zelfs uitdrukkelijk stelt dat het niet aan de minister toevalt om het onderzoek van de dossiers over te doen.

12.2. Deze grief wordt als zodanig niet verder toegelicht in het inleidend verzoekschrift, noch wordt ze nader uitgewerkt in de latere memories van verzoeker.

Mogelijk is die grief niettemin op te vatten als een afzonderlijk middelonderdeel, houdende kritiek op het feit dat de benoemende overheid niet zelf is overgegaan tot een vergelijking van de bekwaamheid en de vaardigheden van de kandidaten.

Daargelaten met welk van de in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen dit onderdeel dan in verband gebracht kan worden, kan het niet overtuigen.

De minister geeft in een weliswaar ongelukkige formulering immers uitdrukkelijk te kennen dat zij zich aansluit bij de visie van de raad van de arrondissementskamer en dat zij deze tot de hare maakt. De benoemende overheid oefent aldus zelf haar bevoegdheid uit, maar richt zich voor wat betreft de inhoudelijke expertise op een door de wetgever ingeschakeld adviserend orgaan. De leden van de raad van de arrondissementskamer zijn in de ogen van de wetgever het best geplaatst om tot een beoordeling en vergelijking van de kandidaten over te gaan omdat zij de materie kennen en dicht bij de kandidaten staan. Het staat de minister dan nog altijd vrij, wanneer zij onregelmatigheden zou vaststellen in de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten, om vooraleer een voordracht te doen aan de Koning aan de raad van de arrondissementskamer te vragen de beoordeling over te doen – bijvoorbeeld omdat de motivering op het vlak van de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten te wensen overlaat – of om deze zelf recht te zetten – bijvoorbeeld met betrekking tot een verkeerde weergave van bepaalde feitelijke gegevens uit het dossier. Te dezen was er voor de minister blijkbaar geen onmiddellijke aanleiding om daartoe over te gaan.

13. Met de wet van 7 januari 2014 ‘tot wijziging van het statuut van de gerechtsdeurwaarders’ is het statuut van de gerechtsdeurwaarders hervormd en is daarbij onder meer de benoemingsprocedure aangepast.

Zelfs indien de wetgever met die hervorming een ruimere objectivering nastreeft, levert dit op zich niet het bewijs dat de in het kader van de bestreden benoeming toegepaste benoemingsprocedure niet voldoende objectief zou zijn en dat er geen sprake zou kunnen zijn van een objectieve vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten.

Het bewijs dat de toegepaste benoemingsprocedure onvoldoende objectief is kan niet worden gevonden in de omstandigheid dat de benoemingsprocedure inmiddels is gewijzigd.

14.1. De benoeming tot gerechtsdeurwaarder is een benoeming in een overheidsbetrekking. Het gelijkheidsbeginsel inzake benoemingen in overheidsbetrekkingen, krachtens hetwelk iedere burger gelijke toegang heeft tot zulke ambten, houdt in dat de aanspraken en verdiensten van de kandidaten moeten worden onderzocht en vergeleken aan de hand van objectieve en pertinente criteria.

14.2. De benoeming tot gerechtsdeurwaarder is voorts een benoeming naar keuze. De overheid beschikt hierbij over een ruime beoordelingsbevoegdheid, inzonderheid wat betreft de criteria die zij voor de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten in aanmerking neemt en het gewicht dat zij aan deze criteria toekent, vooropgesteld dat ze objectief en pertinent zijn en op alle kandidaten op gelijke wijze worden toegepast.

De Raad van State mag zich op dit vlak niet in de plaats van de overheid stellen. Wanneer de Raad van State uitspraak doet over een beroep tot nietigverklaring – waarbij hij nagaat of de bestreden beslissing wettig is – treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op vraag van de verzoekende partij de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij mag wel nagaan of de benoemende

overheid op een willekeurige wijze van haar beoordelingsbevoegdheid gebruik heeft gemaakt. Dit zal enkel het geval zijn indien de benoemende overheid handelt op een wijze waarop geen ander naar kennis en kunde redelijk bekwaam en naar feitelijk optreden redelijk handelend bestuur in dezelfde omstandigheden zou handelen. Dan moet worden vastgesteld dat de benoemende overheid onredelijk heeft gehandeld en dient de Raad van State betoogend op te treden.

14.3. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de formelemotiveringswet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen nagaan of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het besluit tot benoeming van een gerechtsdeurwaarder dient overeenkomstig de formelemotiveringswet de feitelijke en juridische overwegingen te bevatten die eraan ten grondslag liggen en die vermeldingen moeten afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

14.4. Een positieve motivering volstaat: er moet worden aangegeven waarom de benoemde kandidaat de voorkeur heeft gekregen, er moet niet worden uiteengezet waarom de andere kandidaten niet zijn benoemd. Dit betekent evenwel niet dat het benoemingsbesluit beperkt mag zijn tot de enkele vermelding dat de benoemde kandidaat de benoemingsvoorwaarden vervult of dat het kan volstaan de kwaliteiten van de benoemde op te sommen. Uit het besluit moet kunnen worden afgeleid welke redenen het bestuur ertoe gebracht hebben de ene kandidaat boven

de andere te verkiezen. Dit betekent niet dat noodzakelijkerwijze de aanspraken van alle kandidaten besproken moeten worden, maar wel dat het bestuur de criteria aanwijst op grond waarvan het er uiteindelijk toe gekomen is aan de benoemde de voorkeur te geven, hetgeen de teleurgestelde kandidaten moet toelaten in te zien op grond van welke objectieve en pertinente criteria zij werden voorbijgegaan.

15. In het bestreden besluit stelt de minister van Justitie dat zij zich voor wat het aspect ‘verdiensten en bekwaamheid’ betreft richt naar de expertise van de raad van de arrondissementskamer en zij sluit zich aan bij de motivering van het door de raad van de arrondissementskamer verleende advies.

Een benoemingsbesluit mag worden gemotiveerd met een verwijzing naar een advies uit de benoemingsprocedure, mits dat advies voldoet aan de vereisten met betrekking tot de formelemotiveringsplicht die gelden voor de benoemende overheid zelf.

16. Verzoeker behaalde in het advies van de raad van de arrondissementskamer een score van 25/35, meer in het bijzonder werd hem 18/25 toegekend voor het onderdeel ‘bekwaamheid’ en 7/10 voor het onderdeel ‘vaardigheden’. De tussenkomen partij behaalde een score van 33/35, meer in het bijzonder werd haar 24/25 toegekend voor het onderdeel ‘bekwaamheid’ en 9/10 voor het onderdeel ‘vaardigheden’.

Het is niet verboden om gebruik te maken van een score om kandidaten te rangschikken. Het moet echter wel duidelijk zijn hoe de overheid tot de score voor elke kandidaat is gekomen, vermits de score het resultaat is van de beoordeling van een aantal (sub)criteria die het domein van de loutere kennis overstijgen, zodat ze op zich de rangschikking van de kandidaten niet kan verantwoorden. Aangezien de beoordeling van de bekwaamheid en de vaardigheden decisief is om al dan niet benoemd te worden – de beide kandidaten verkregen immers de maximumscore voor het onderdeel anciënniteit en ervaring – mag worden verwacht dat uit de motivering van het advies van de raad van de arron-

dissementskamer blijkt waarin het verschil tussen verzoeker en de tussenkomende partij nu precies gelegen is.

17. De raad van de arrondissementskamer geeft aan voor zijn beoordeling telkens te zijn voortgegaan op het cv van de kandidaat, het persoonlijk onderhoud met elke kandidaat en de beschikbare adviezen van een aantal gerechtsdeurwaarders. Uit de lezing van de motivering van de adviezen die op grond van dit dossier ten aanzien van verzoeker en ten aanzien van de tussenkomende partij zijn uitgebracht, blijkt dat de raad van de arrondissementskamer zich ten opzichte van elk van beiden enkel in positieve zin heeft uitgesproken, zowel voor het onderdeel 'bekwaamheid', als voor het onderdeel 'vaardigheden'. Elk van de adviezen somt de kwaliteiten op waarover elk van de kandidaten beschikt en dit in functie van de elementen op basis waarvan hun kandidaturen dienden te worden beoordeeld. Uit de adviezen blijkt dat elk van de kandidaten over eigen kwaliteiten beschikt die blijkens de woordelijke motivering van de adviezen door de raad van de arrondissementskamer gunstig worden geapprecieerd. Minpunten worden niet vermeld.

18. Dit neemt niet weg dat verzoeker uit de beschrijvingen vooreerst kan afleiden wat de deelcriteria zijn waarmee de raad van de arrondissementskamer rekening heeft gehouden. De motivering geeft aan wat de criteria zijn waarop de kandidatuur – elke kandidatuur – is getoetst. Verzoeker voert niet aan dat deze criteria ondeugdelijk zouden zijn. Hij beweert evenmin dat de kandidaten niet allen op gelijke wijze aan dezelfde criteria zijn getoetst. Verzoeker toont ook niet aan dat deze motivering gelet op de onderliggende stukken waarnaar de raad van de arrondissementskamer verwijst, feitelijk onjuist of onredelijk is.

19. Gewis zijn die adviezen enkel in positieve bewoordingen gesteld. Dit is evenwel niet onwettig.

20. In redelijkheid kan niet worden ontkend dat de *sub* 4.5 en 4.6 aangehaalde beoordeling opmerkelijk positiever uitvalt voor de tussenkomende

partij. Uit de woordkeuze bij de beschrijvingen valt onmiskenbaar af te leiden dat de bekwaamheden van de tussenkomende partij hoger worden ingeschat en dat haar ruim meer kwaliteiten en vaardigheden worden toegemeten. Verzoeker “kent de juridische regels” terwijl de tussenkomende partij er een “diepgaande kennis” van heeft, zowel wat het Belgisch als het internationaal gerechtelijk recht betreft. Inzake ‘bekwaamheid’ hecht de raad van de arrondissementskamer voorts onderscheidend belang aan de bekwaamheid van de tussenkomende partij om dossiers op een serieuze en intelligente wijze te behandelen en te beheren, aan haar kennis van de Duitse taal en aan haar bekwaamheid om de dagelijkse leiding van het kantoor waar te nemen; die kwaliteiten krijgen geen opvallende tegenhanger bij verzoeker. Voorts wordt vermeld dat verzoeker zich ‘tracht’ bij te scholen, terwijl de tussenkomende partij talrijke opleidingen heeft bijgewoond, regelmatig en veelvuldig publiceert en zelf opleidingen geeft. Inzake ‘vaardigheden’ valt op dat voor de tussenkomende partij vermeld wordt dat andere kandidaat-gerechtsdeurwaarders haar loven voor haar inspanningen zowel ten voordele van het beroep als ten voordele van de situatie voor het geheel van de kandidaten. De raad van de arrondissementskamer vermeldt voorts dat de bijdragen van de tussenkomende partij worden geapprecieerd door de gerechtsdeurwaarders en hun organen zowel op nationaal als op internationaal vlak, door de wetenschappelijke en academische wereld en door de advocaten. Er wordt ook nog op gewezen dat de tussenkomende partij geregeld nieuwe personeelsleden van het kantoor opleidt, beslissingen weet te nemen en tegelijkertijd te blijven luisteren en tezelfdertijd goed geïntegreerd is in de teams waarin zij werkt. Haar efficiëntie om het ambt te combineren met belangrijke paraprofessionele activiteiten wordt vermeld. Deze vaardigheden krijgen geen opvallende tegenhanger bij verzoeker. Een gradatie kan in redelijkheid aan die en de andere concreet uitgewerkte vergelijkingen tussen verzoeker en de tussenkomende partij niet worden ontczgd. Het is overigens niet omdat verzoeker op een bepaald punt van de vooropgestelde deelaspecten mogelijk beter scoort dat het de benoemende overheid verboden is om aan de tussenkomende partij een hogere beoordeling te geven op grond van het geheel van de andere elementen.

21. Verzoeker fixeert zijn betoog tevergeefs op het volgens hem onbegrijpelijke verschil van tien punten tussen de toegekende scores, vergeleken met de uitgeschreven waarderingen. Hij verkijkt zich daarbij evenwel op de betekenis die moet worden toegekend aan de score. Hiermee wordt immers niet beoogd om kandidaten punten toe te kennen voor een geleverde prestatie zoals een examen, maar wel om uitdrukking te geven aan een onderscheid tussen kandidaten met het oog op een finale rangschikking van die kandidaten.

Primordiaal is of de raad van de arrondissementskamer het verschil tussen de beide kandidaten en hun onderlinge rangschikking inzichtelijk onder woorden heeft gebracht en of hij aldus heeft beschreven waarom hij een goede van een betere kandidaat heeft onderscheiden. Gelet op de *sub* 20 gedane vaststellingen, is de Raad van oordeel dat de raad van de arrondissementskamer zich in zijn beschrijvende beoordeling hiervan heeft gekweten.

De aan die beschrijving gekoppelde score is daaraan ondergeschikt. Zoals hiervóór reeds is opgemerkt, kan die score op zich immers de rangschikking niet verantwoorden. Met het toekennen van die score volgt de raad van de arrondissementskamer overigens enkel een niet-bindende richtlijn uit de omzendbrief om het noodzakelijk in woorden uitgedrukte en wettelijk voorgeschreven advies samen te vatten in een puntentoekenning, die beoogt de finale rangschikking door de benoemende overheid eenvoudiger te maken. Verzoeker gaat er daarbij ten onrechte van uit dat elk punt verschil in zo een score gelijk staat – moet staan – met een meetbaar identiek kwalitatief verschil tussen de kandidaten. Allereerst is de raad van de arrondissementskamer niet ertoe gehouden deelaspecten met deelpunten te belonen – van die werkwijze is nu net uitdrukkelijk afgestapt met het huidige ‘globaal advies’. Evenmin is vereist dat het relatieve gewicht dat de raad van de arrondissementskamer in voorkomend geval toch aan elk van de elementen zou hebben gegeven, wordt meegedeeld.

Vervolgens gaat het de beoordelingsvrijheid van het adviesorgaan niet te buiten als het ervoor kiest zelfs minieme maar objectief vastgestelde

verschillen tussen de kandidaten – en hiervóór *sub* 20 is het bestaan daarvan gebleken – duidelijk in de verf te zetten door middel van een verschildmakende punttoekenning. In de limiet zouden de 43 kandidaten gerangschikt kunnen worden en vervolgens punten gaande van 43 (de meest geschikte) tot 1 (de minst geschikte) worden toebedeeld – eventueel met een gelijke rangschikking en score voor gelijkwaardige kandidaten – zonder dat elk punt verschil een even groot kwalitatief verschil moet inhouden tussen de voorgaande en de erop volgende kandidaat. Van belang is, dat het onderscheid inzichtelijk wordt gemaakt en steun vindt in de onderliggende gegevens van het administratief dossier. Nog anders gesteld: de beschrijvende beoordeling in het advies is niet de motivering van de score; het samenvattende cijfer weerspiegelt de beschrijvende motivering als instrument om tot de noodzakelijke rangschikking te komen. Indien verzoeker niet erin slaagt aan te tonen dat de beschrijvende beoordeling ten onrechte concludeert dat de tussenkomende partij een betere kandidaat is, dan heeft hij overigens geen belang meer om de hoegrootheid van dit verschil in twijfel te trekken.

22. Zoals reeds uiteengezet, valt het niet aan de Raad van State toe om de beoordeling over de titels en verdiensten van de kandidaten over te doen en zijn appreciatie in de plaats te stellen van die van de benoemende overheid. De Raad van State zal die waardering van de kandidaten slechts voor onwettig houden indien er een zogenaamde kennelijke beoordelingsfout uit blijkt, omdat ze voorbijgaat aan voor eenieder zichtbare grotere aanspraken van verzoeker. Welnu, in het kader van het wettigheidsstoezicht waartoe de Raad van State is gehouden, is de Raad van oordeel dat de appreciatie van de beide kandidaten, zoals die is uitgeschreven, op een verschil wijst dat vermag te verantwoorden waarom verzoeker niet gelijk wordt geplaatst met de tussenkomende partij. Op de rechtens vereiste feitelijke grondslag van die conclusie dan weer, uit verzoeker in dit middel geen kritiek.

23. Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

24. Het tweede middel is genomen “uit de schending van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”:

“Doordat, in het bestreden besluit, de bevoegde Minister uitdrukkelijk stelt ‘dat het als zodanig niet aan de Minister van Justitie toekomt om het onderzoek van de dossiers dat heeft geleid tot de beoordeling vanwege de raad van de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders en de overeenstemmende adviesverlening over te doen, te meer nu de daarvoor vereiste kennis en expertise geacht moet worden zich specifiek binnen de arrondissementskamer te bevinden; dat het dan ook moet kunnen volstaan dat de Minister van Justitie zich bij de door de arrondissementskamer uitgebrachte beoordeling en advisering aansluit, en voor de desbetreffende motivering naar die adviezen wordt verwezen’,

Terwijl, de nog steeds van toepassing zijnde omzendbrief nr. 21 van 20 januari 2004 het vermogen tot objectieve afweging van de titels, verdiensten en kwaliteiten van de onderscheiden kandidaten door de raad van de arrondissementskamer in vraag stelt,

En terwijl, ook omzendbrief nr. 116 van 7 april 2008 het vermogen tot objectieve afweging van de titels, verdiensten en kwaliteiten van de onderscheiden kandidaten door de raad van de arrondissementskamer in vraag stelt,

En terwijl, ook omzendbrief nr. 196 van 8 mei 2012, ter vervanging van voormelde omzendbrief nr. 116, het vermogen tot objectieve afweging van de titels, verdiensten en kwaliteiten van de onderscheiden kandidaten door de raad van de arrondissementskamer in vraag stelt,

En terwijl, de huidige hervormingsplannen van de benoemende Minister vorm krijgen omdat de Minister het vermogen tot objectieve afweging van de titels, verdiensten en kwaliteiten van de onderscheiden kandidaten door de raad van de arrondissementskamer in vraag stelt,

Zodat, hoewel er tot op vandaag een jarenlange traditie bestaat van wantrouwen ten aanzien van het vermogen van de raad van de arrondissementskamer tot objectieve afweging van de titels, verdiensten en kwaliteiten van de onderscheiden kandidaten, de benoemende Minister zich toch volledig steunt op het oordeel van diezelfde instantie. Tegen alle rechtmatige verwachtingen in controleert de benoemende Minister niet eens of de adviezen van de raad degelijk gemotiveerd zijn. Meer nog, de Minister laat zich leiden door een onzorgvuldig samengesteld dossier van de betrokken kandidaten.”

25. In de memorie van wederantwoord neemt verzoeker aanstoot eraan dat “het advies van de arrondissementskamer in zijn geheel wordt hernomen door de Minister van Justitie, van enige verifiëring of deze adviezen wel degelijk

(afdoende) zijn gemotiveerd is helemaal geen sprake”. Derhalve schendt het bestreden besluit volgens verzoeker de in het tweede middel aangehaalde beginselen vermits de benoemende overheid reeds omstreden adviezen overneemt als grond voor haar beslissing, zonder enige vorm van controle op onregelmatigheden omtrent deze adviezen of verdere beoordeling van de betrokken kandidaten.

26. Na kennis te hebben genomen van het aanvullend auditoraatsverslag, waarin verzoeker het omstandig beredeneerd standpunt kan lezen waarom het tweede middel volgens het auditoraat ongegrond is, dient hij nog wel een laatste memorie in. In die laatste memorie bepaalt hij zich ertoe, evenwel, enkel te verwijzen naar zijn vroegere geschriften.

Beoordeling

27. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedragslijn of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen.

De Raad van State heeft er het raden naar welke specifieke toezeggingen of beloften het bestuur aan verzoeker zou hebben gedaan. In de toelichting bij het middel geeft verzoeker daaromtrent alvast geen enkele informatie. Evenmin valt er te lezen van welke vaste gedragslijn volgens verzoeker door de overheid is afgeweken in de voorliggende benoemingsprocedure.

Hoewel het vertrouwensbeginsel wel wordt aangevoerd, wordt de vermeende schending ervan bijgevolg niet toegelicht of uitgewerkt.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

28. Voorts verwijt verzoeker de benoemende overheid onzorgvuldig te hebben gehandeld, omdat die overheid de raad van de arrondissementskamer zou wantrouwen – wantrouwen dat zou moeten blijken uit de in het middel opgesomde en in de toelichting geciteerde omzendbrieven.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat het de wetgever is, die toentertijd uitdrukkelijk voorschreef dat de minister van Justitie voor iedere benoeming van een gerechtsdeurwaarder het advies over de kandidaten moet inwinnen van de raad van de arrondissementskamer. Volgens de toentertijd bestaande benoemingsprocedure zijn de leden van die raad van de arrondissementskamer in de ogen van de wetgever dus het best geplaatst om tot een beoordeling en vergelijking van de kandidaten over te gaan, precies omdat zij de materie kennen en dicht bij de kandidaten staan.

Voorts schaart de minister zich achter het concreet over de kandidaten gegeven advies, overwegende dat “de daarvoor vereiste kennis en expertise geacht [moeten] worden zich specifiek binnen de arrondissementskamer te bevinden”. De adviezen zijn tot stand gekomen overeenkomstig de aanwijzingen die de minister heeft neergeschreven in omzendbrief nr. 196 van 8 mei 2012 ‘Adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’. Niet is betwist dat deze omzendbrief in de huidige zaak effectief is toegepast.

De premisse van verzoeker faalt.

Voor het overige valt de beoordeling van het middel samen met de beoordeling van het eerste middel. Daarbij is reeds overwogen dat het bewijs dat de toegepaste benoemingsprocedure onvoldoende objectief is niet kan worden gevonden in de omstandigheid dat de benoemingsprocedure inmiddels is gewijzigd en is de door verzoeker aangevoerde kritiek op de adviezen van de raad van de arrondissementskamer verworpen.

In die omstandigheden toont verzoeker geenszins aan waarin een onzorgvuldigheid zou zijn besloten, als de benoemende overheid verklaart zich te kunnen vinden in de bedoelde adviezen en als zij zich die adviezen eigen maakt.

In zoverre is het middel ongegrond.

29. Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 mei 2016,
door de Raad van State, Ve kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Pascale Vandernacht,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Van Haegendoren